

მნათობი



3-4

2000

ორთა ბოლვა

პიესა

ცილ ჩელტონს
იუ პენოს
ანტუან ბურსელიეს

მოქმედი პირნი:

ქალი
კაცი
ჯარისკაცი
მეზობლები

დამკრახის

ერთი ჩვეულებრივი ოთახი: სკამები, სანოლო, ტუალეტის მაგიდა, სიღრმეში ფანჯარა, კარი მარჯვნივ, კარი მარცხნივ. ქალი, ავანსცენის მარცხნივ, კართან ახლოს, ტუალეტის მაგიდასთან ზის. კაცი, ოდნავ ვალიზიანებული, ზურგზე ხელუბდანყობილი, სცენაზე დადის, ზოგჯერ ქერს აჩერდება, თითქოს ბუზების ფრენას უყურებსო. ქუჩიდან ხმაური, ყვირილი, სროლა ისმის. პირველი სამოცი ნაშის განმავლობაში სიჩუმეა: კაცი ოთახში დადის, ქალი თავისი ტუალეტითაა გართული. კაცს საკმაოდ ქუჩყიანი ხალათი აცვია. ქალის ხალათი კი მიგვანიშნებს, რომ ოდესღაც კეკლუცობა უყვარდა. კაცი გაუპარსავია. ორივე უკვე ახალგაზრდა აღარ არის.

ქალი. დიდებულ ცხოვრებას მპირდებოდი მერე სად არის? შენი მშვენიერი თვალების გამო, ქმარს გაცვეყარე! ღმერთო, რა რომანტიკული ტუტუცი ვიყავი! ჩემი ქმარი ხომ ასეჯერ უკეთესი იყო შენზე, მაცდურო! ჩემთან ასე ბრიყვულად არ კამათობდა!

კაცი. განგებ ხომ არ ვაკეთებ. სისულელეს რომავ, მე კი წინააღმდეგობას გინეცქემშარიტება ჩემი ვნებაა.

ქალი. რა შუაშია ქემშარიტება? გუბნები, განსხვავება არ არის-მეთქი. ეს არის ქემშარიტება. ლოკოკინა და კუ – ერთი და იგივეა.

კაცი. არა-მეთქი, სხვადასხვა ცხოველია.

ქალი. თვითონა ხარ ცხოველი, ჩერჩეტო.

კაცი. ჩერჩეტის ხმა მესმის.

ქალი. შეურაცხყოფას ნუ მაყენებ, უგუნურო, არამზადაც, მაცდურო.

კაცი. მომისმინე მაინც.

ქალი. რატომ უნდა მოგისმინო? ჩვიდმეტი წელია ვისმენ. ჩვიდმეტი წელია უჭმროდ ვარ; სახლი არა მაქვს, რომ თავი შევადარო.

კაცი. ეს რაღა შუაშია.

ქალი. აბა, რა არის შუაში?

კაცი. ის, რაზეც ვკამათობთ.

ქალი. რა არის აქ საკამათო. ლოკოკინა და კუ – ერთი და იგივეა.

კაცი. არა, ერთი და იგივე არ არის.

ქალი. არა, ერთია.

კაცი. ყველა ამასევე გეტყვის.

ქალი. ვინ ყველა? კუს ჯავშანი აქვს? მიპასუხე!

კაცი. მერე?

ქალი. ლოკოკინას ნიჭარა აქვს?

კაცი. მერე?

ქალი. განა ლოკოკინა და კუ თავიანთ სახლებში არ იმალებიან?

კაცი. მერე?

ქალი. განა კუ ლოკოკინასავე ნელა არ დადის? განა ლორწოიანი არ არის? განა მოკლე სხეული არ აქვს? განა პატარა რეპტილია არ არის?

კაცი. მერე?

ქალი. მერე და დაგიმტკიცე კიდევ: განა არ ამბობენ „კუს სისწრაფით“ -ო და „ლოკოკინას სისწრაფით“ -ო? განა ლოკოკინა კუსავეთ არ დაცოცავს?

კაცი. მთლად ასე არ არის.

ქალი. მთლად ასე არ არის – არა? რა გინდა თქვა, ლოკოკინა არ დაცოცავს?

ქაბი. არა, არა.

ქალი. აი, ხედავ? ლოკოკინა იგივეა, რაც

კუ-

ქაბი. არა.

ქალი. ჯოჯოკო ლოკოკინა აქვს ხენი რატომ.

ქაბი. იმიტომ რომ...

ქალი. კუ, უფრო სწორედ ლოკოკინა, თავის სახლს ზურგით ატარებს. ეს სახლი ზურგზე ლოკონივით აზის, ამიტომაც ეძახიან ლოკოკინას.

ქაბი. ლოკოკინა ლოკოკინასებრია. ეს ლოკოკინა უსახლოა. კუს კი ლოკოკინასთან საერთო არაფერი აქვს. ხომ ხედავ, მართალი არა ხარ.

ქალი. ზოლოდვიაში თუ ძლიერი ხარ, მაშინ ამხსენი, რატომ არა ვარ მართალი.

ქაბი. იმიტომ რომ...

ქალი. ამხსენი რა განსხვავებაა, თუკი განსხვავება საერთოდ არსებობს.

ქაბი. ის რომ... განსხვავება... რაღაცეები საერთოდ არსებობს, არ შემოძლია უარყო.

ქალი. მაშ, რატომღა უარყოფ?

ქაბი. განსხვავება ისაა, რომ... ისაა, რომ... არა, ამაოა ლაპარაკი. დანახვა არ გინდა. მომწიქნა და მტკიცება. მეყოფა.

ქალი. ახსნა იმიტომ არ გინდა, რომ მართალი არა ხარ. პატრონსადა რომ კამათობდე, დაძვინებებოდი. სამართლიანი კამათი კი არ გინდა და არც არასოდეს გდომებია.

ქაბი. ღმერთო, რა სისულელეა მოიცა, ლოკოკინა ეკუთვნის კლასს... უფრო სწორედ, ლოკოკინა... კუ...

ქალი. არა, საკმარისია. უმჯობესია ვაჩუქდე. არ შემოძლია ამ ბოძვის მოსმენა.

ქაბი. არც მე შემოძლია, შენი მოსმენა არაფრის გაგონება არ გინდა.

(ისმის ძლიერი აფეთქების ხმა)

ქალი. ეერასოდეს შევთანხმდებით.

ქაბი. აბა, საიდან. (სიჩუმე) მომისმინე, კუს რქები აქვს?

ქალი. არ მინახავს.

ქაბი. ლოკოკინას აქვს.

ქალი. ყოველთვის არა, როცა გვიჩვენებს მაშინ აქვს. კუ კი ლოკოკინაა, რომელიც რქებს არ აქვს. რითი იკვებება კუ? საღათით. ლოკოკინაც. ასე რომ, ეს ერთი და იგივე ცხოველია. მითხარი რას ჭამ და გეტყვი, ვინა ხარ. ამიტომაც მიორთმევენ კუსაც და ლოკოკინასაც.

ქაბი. მაგრამ სხვადასხვანაირად ამზადებენ.

ქალი. ერთმანეთს კი არ ჭამენ, არც მგლები ჭამენ ერთმანეთს, რადგან ერთი სახეობისა არიან. უკიდურეს შემთხვევაში, ორი ქვესახეობაა. მაგრამ, მნიშვნელობა არ აქვს, მაინც ერთი სახეობაა, ერთი სახეობა.

ქაბი. სახე შენ იდიოტური გაქვს.

ქალი. რა თქვი?

ქაბი. რა და ის, რომ მე და შენ სხვადასხვა სახეობას ვეკუთვნივ.

ქალი. ბოლოს და ბოლოს, შეამჩნიე.

ქაბი. მაშინვე შევამჩნიე, მაგრამ ძალიან გვაიანი იყო. ადრე უნდა შევამჩნიე. პირველ დღესვე გახდა ნათელი, რომ ერთმანეთს ვერ ვუგებდით.

ქალი. დაგეტოვებინე ჩემს ქმართან, ჩემს ოჯახში, გეთქვა, რომ ასე უკეთესია. ჩემი მოვალეობები შეგეხსენებინა. ჩემი მოვალეობები... რა სიხარულით შევასრულედი და ეს საუცხოო იქნებოდა.

ქაბი. ეშმაკმა შეგაცდინა და ჩემთან ნამოგიყვანა!

ქალი. ეშმაკმა კი არა, შენ შემაცდინე! მეცდურო! ჩვიდმეტი წელია უკვე! რა გამეგებოდა მაშინ? შეილები მივატოვე; თუმცა შეილები არ მყავდა, მაგრამ შეიძლება მყოლოდა. რამდენიც მომინდებოდა, იმდენი მეყოლებოდა. ვაჟები მეყოლებოდა და მათი მფარველობით ვიცხოვრებდი. ჩვიდმეტი წელი!

ქაბი. კიდევ ბევრი ჩვიდმეტი წელი ჩაივლის. ჩვიდმეტი წლის სამყოფი დენითც გექნება.

ქალი. ცხადია, არ გინდა აღიარო, რომ ლოკოკინა თავის სახლს მალავს და არ აქვს. გამოდის, რომ ლოკოკინა, მამასადამე კუცაა.

ქაბი. გამახსენდა, ლოკოკინა—მოლუსკია, მუცელფეხა მოლუსკი.

ქალი. თვითონა ხარ მოლუსკი. მოლუსკი რბილია, კუსავით, ასევე ლოკოკინაც. არავითარი განსხვავება. თუ ლოკოკინას შეაშინებ, ის თავის სახლში იმალება, კუც გამოდის, რომ ერთი და იგივე ცხოველები არიან.

ქაბი. კარგი, როგორც გინდა ისე იყოს. რამდენი წელია ამ კუსა და ლოკოკინას გამო ერთმანეთს ვითახავთ.

ქალი. ლოკოკინა და კუ.

ქაბი. როგორც გენებოთ, ამის მოსასმენად ძალა აღარ მაქვს. (სიჩუმე) მეც მივატოვე ცოლი. მართალია, მაშინ ჩვენ უკვე გაყრილები ვიყავით და თავი იმით დავიმშვიდეთ, რომ ჩვენამდე



ათასობით ადამიანი გაყრილა. გაყრა არ ღირს. რომ არ დავექორწინებულოყავი, არც გავეყრებოდი. კაცმა არ იცის, როგორ ჯობია.

ქალი. სწორია, შენთან კაცმა არ იცის, როგორ მოიქცეს. ყველაფერზე მიდიხარ. ოღონდ არაღურის თავი არა გაქვს.

ქაბი. ცხოვრება უშომავლოდ, უშომავლოდ ცხოვრებაა და ცხოვრება არ არის.

ქალი. ზოგიერთებს ბედი აქვს. ბედია-ნებს ბედი აქვს. უბედოებს კი ბედი არ აქვთ.

ქაბი. მცხელა.

ქალი. მე კი მცივა. უფრო დროს გცხელა.

ქაბი. ისევ გაუგებრობა. მარადიული ურთიერთგაუგებრობა. ფანჯარას გაეღებ.

ქალი. ვინდა გამყინო? მომკლა?

ქაბი. რატომ უნდა მოგკლა; პაერის ჩასუნთქვა მინდა.

ქალი. შენ არ ამბობდი, სიცხეს უნდა შევეჩვიოთ?

ქაბი. როდის ვთქვი? არ შეიძლებოდა, ასე შეთქვა!

ქალი. არ შეიძლებოდა? შარშან თქვი. ღმერთმა იცის, რაღას არ რომავ-მუდამ საკუთარ თავს ეწინააღმდეგები.

ქაბი. საკუთარ თავს არ ეწინააღმდეგები. მაშინ წელიწადის სხვა დრო იყო.

ქალი. როცა გცივა, ფანჯრის გაღების უფლებას არ მძლევ.

ქაბი. აი, ესეც შენი მთავარი ნაკლი: როცა მე მცივა, შენ გცხელა; როცა მე მცხელა – შენ გცივა. თუ ერთს სცხელა, მეორეს აუცილებლად სცივა.

ქალი. თუ ერთს სცივა, მეორეს აუცილებლად სცხელა.

ქაბი. არა, თუ ერთს სცხელა, მეორეს აუცილებლად სცივა.

ქალი. იმიტომ, რომ შენ ისეთი არა ხარ, როგორც ყველა.

ქაბი. ისეთი არა ვარ, როგორც ყველა?

ქალი. დიახ, საუბედუროდ, ისეთი არა ხარ, როგორც ყველა.

ქაბი. არა. საბედნიეროდ, ისეთი არა ვარ, როგორც ყველა.

(აფეთქების ხმა)

ქალი. საუბედუროდ.

(აფეთქების ხმა)

ქაბი. საბედნიეროდ **(აფეთქების ხმა.)** აფეთქდა. ჩვეულებრივი ადამიანი არა ვარ. იმ რეგენებს არ ვგავარ... იმ რეგენებს, შენ რომ ეამფსონები.

(აფეთქები ხმა)

ქალი. აფეთქებენ.

ქაბი. უგვარტომო როდი ვარ! პრინციპების სტუმარიც კი ვყოფილვარ, რომლებსაც კუჭებამდე ჩახსნილი შეპირებულები ეცვათ, ზემოთ კორსეტირდებიან, სიკარამ სულ შიშვლები იწებოდნენ. გენიალური აზრები მომდიოდა, არავის უთხოვია, თორე ჩავინერდი. შემძლო პოეტიც გავმხდარიყავი.

ქალი. ნუ წარმოიდგენ, თითქოს სხვებზე ქვეიანი ხარ. შეშლილობის წუთებში, ეს მეც კი დავიჯერე. არა, მართალი არ არის. ისეთი სახე მივიღე, ვითომ დავიჯერე. მაცდუნე და დავიჯერე. მაგრამ, სულერთია, კრეტინი ხარ.

ქაბი. კრეტინი შენა ხარ!

ქალი. კრეტინი ხარ, კრეტინი! მაცდურო!

ქაბი. შეურაცხყოფას ნუ მაცენებ. მაცდურს ნუ შეძახი. უსირცხვილო!

ქალი. ეს შეურაცხყოფა არ არის. საგნებს თავის სახელს ვარქმევ.

ქაბი. მეც დაეარქმევ თავის სახელს. მოიცა ერთი, სიფათი მოვისწორო **(სახეში ძლიერად ურტყამს).**

ქალი. არამზადე! მაცდურო! მაცდურო!

ქაბი. ფრთხილად...

ქალი. დონ უფანო! **(სილას გაანწავს.)** მშვენიერია!

ქაბი. გაჩუმიდი! მომისმინე! **(ქუჩაში ხმაური ძლიერდება, ისმის ყვირილი, სროლა. ხმაური უფრო ახლო ისმის, ვიდრე უწინ ისმოდა, ანუ ფანჯრის ქვეშ. კაცი, რომელიც საპასუხოდ ემზადებოდა, უცებ გაიტრუნება, ქალიც.)**

ქალი. რა ხდება?

ქაბი. არაფერი. სამია მოკლული.

ქალი. ვინ?

ქაბი. ყოველი მხრიდან თითო, ერთიც გამკლული, რომელიც ნეიტრალიტეტს იცავდა.

ქალი. ფანჯარასთან ნუ დგახარ. შენც მოგკლავენ.

ქაბი. ახლაც დავხუარავ. **(ფანჯარას ხურავს.)** უკვე აღარ ისერიან.

ქალი. მაშასადამე, წავიდნენ.

ქაბი. დაიცა, დავინახო.

ქალი. ფანჯარას ნუ ალებს. **(კაცი ფანჯარას ალებს.)** რატომ წავიდნენ? რას ფიქრობ? დაბურე ფანჯარა, მცივა. **(კაცი ფანჯარას ხურავს.)** სიცხისაგან შეიშლება ეს კაცი.

ქაბი. ისევ ერთმანეთს მისდევენ. იმ მხარეს ორ თავს ეხედავ, ორს კიდევ ამ მხარეს? **(ქუჩაში ჯერ ვერ გავალით. გასულა ჯერ**

არ შეიძლება. მერე გადავწყვიტოთ, რა ვქნათ. ხვალ.

ქალი. მშვენიერი მიზეზია ისევ არაფერი გადავწყვიტოთ.

ქაბი. რას იზამ.

ქალი. მომივალშიც ასე იქნება. ხან ქარიშხალი; ხან რკინიგზაზე გაფიცვა, მერე გრიპი, მერე ომები. როცა ომი არ არის, მაინც ომია. აჰ! ყველაფერი მარტივია. ვინ იცის, ჩვენ რა გველის? გამოცნობა ძნელი არ არის.

ქაბი. სულ სხვადასხვანაირად ივარცხნი, ხან ასე, ხან ისე. ისედაც ლამაზი ხარ. ამაზე ლამაზი ვეღარ იქნები.

ქალი. შენ არ გიყვარს, როცა ცუდად ვარ და ივარცხნილი.

ქაბი. ახლა კეკლუცობის დრო არ არის. სრულიად არ არის.

ქალი. ჩემს დროს ვუსწრებ და მშვენიერი მომავლისთვის ვემზადები.

(ფანჯრის მინას ტყვია გახვრეტს და ოთახში შემოვარდება)

ქაბი და ქალი. აჰ! დაინახე? დაინახე?

ქალი. ხომ არ დაგჭრა?

ქაბი. ხომ არ დაგჭრა?

ქალი. ხომ გითხარი, დარაბები მიხურეთ. მეთქი.

ქაბი. სახლის პატრონს უნდა ვუჩივლო. ამას როგორ უშვებს? და საერთოდ, სად დაიკარგა? ცხადია, ალბათ, ქუჩაში გასართობად გავარდა. ოჰ, ადამიანებო, ადამიანებო!

ქალი. დარაბები დახურე (კაცი დარაბებს ხურავს, სიბნელე.) სინათლე ანთე. სიბნელეში ხომ არ ვისხვებით.

ქაბი. შენ ხომ დარაბების დახურვა მთხოვე. (სინათლის ასანთებად მიდის, რაღაცას ფეხს ნამოსდებს.) ვაი! მეტკინა!

ქალი. გამოშტერებული!

ქაბი. ასე, ასე, მაგინე. სად არის ეს ობერი? ამ სახლში ვერ გაიგებ, რა რისთვისაა. ჩამრთველები, ღმერთმა იცის, სად არის. ცოცხლებივით იცვლიან ადგილს.

(ქალიც ჩამრთველის საძებრად მიდის და კაცს დაეჭაკება)

ქალი. ფრთხილად შეგეძლო ყოფილიყავი.

ქაბი. შენც.

(ქალი სინათლის ანთებას ახერხებს)
ქალი. რომ დამეჯახე, შუბლზე კოპი დამაჯდა.

ქაბი. შენ ფეხზე დამაბიჯე.

ქალი. განგებ გააკეთე!

ქაბი. შენც განგებ გააკეთე! (ორივე ჯდება. ქალი ერთ სკამზე, ქალი-შეორეზე. პაუზა.) ერთმანეთს უჩინარ შერეხვადროდით და ერთმანეთი არ გაგვეცნო, რას ვიზამდი? ალბათ, მხატვარი გავხდებოდი. იქნებ, სხვა რამეც შეკუთვინა. შეიძლება, მთელი სამყარო შემომეცვლო. იქნებ, ახალგაზრდობაც შემენარჩუნებინა.

ქალი. მოხუცებულთა თავშესაფარში მოკვდებოდი. ალბათ, მაინც შეეხედებოდი ერთმანეთს; შეიძლება სხვანაირად არც შეიძლებოდა. რას გაიგებ ახლა?

ქაბი. და იქნებ, საკუთარი თავისთვის არც შეკითხა, რისთვის ვცოცხლობ. შეიძლება, სეფდასაც აზრი შეეძინა.

ქალი. მე კი ვინახავდი, როგორ გაიზრდებოდნენ შვილები. იქნებ, კინოშიც რამე როლი მეთამაშა. ვიცხოვრებდი მშვენიერ, ციხე-დარბაზში, ყვეაილებს შორის და ვიქნებოდი... რა ვიქნებოდი?

ქაბი. ნავედი (შლაპას იღებს, კართან მიდის, ამ დროს ძლიერი ხმაური ისმის. ის კარნი ჩერდება.) გესმის?

ქალი. ყრუ ხომ არა ვარ. რა არის?

ქაბი. ხელყუმბარა. შეტევაზე გადავიდნენ.

ქალი. გამბედაობაც რომ გეყოს, მაინც ვერ გააღწევ. ორ ცეცხლშუა ვართ. რატომ იქირავებ ბინა ამ ორი კვარტლის მიჯნაზე?

ქაბი. თვითონ ვინდოდა აქ ცხოვრება.

ქალი. სიცრუეა!

ქაბი. მახსოვრება დაკარგე თუ განზრახ თვალთმაქცობ? შენ ვინდოდა აქ ცხოვრება, რადგან ფანჯრიდან ლამაზი ხედი ჩანს. ხომ ამბობდი, შენში ახალ აზრებს გააღვიძებო.

ქალი. ეს რაღა მოიგონე?

ქაბი. ნინასნარ ვერ განჭვრეტდი... ვერ ინიანსნარმეტყველებ...

ქალი. ხედავ? ხომ გამოტყდი, რომ სახლი შენ აირჩიე.

ქაბი. როგორ თუ მე? აზრადაც არ მომსვლია.

ქალი. ჩვენ ეს ისე უბრალოდ გავაკეთეთ. (ბინის კედლებს იქით ხმაური ძლიერდება. კიბეზე ყვირილი და ფეხის ხმა ისმის.) ამოდიან. კარი კარგად დაკეტე.

ქაბი. კარი დაკეტულია. ცუდად იკეტება.

ქალი. მაინც კარგად დაკეტე.

ქაბი. კიბის ბაქანზე არიან უკვე.

ქალი. ჩვენი?

(კარზე კაკუნი)

ქატი. დამშვიდდი, ჩვენთან არ არის. მოპირდაპირე კარზე აკაკუნებენ.

(ორივე უსმენს, კაკუნია არ წყდება)

ქალი. მიიყავით.

ქატი. ზეით ადიან.

ქალი. ჩამოდიან.

ქატი. არა, ადიან.

ქალი. გეუბნები, ჩამოდიან-მეთქი.

ქატი. აუცილებლად რალაც უნდა დაიფინო. ხომ ვთქვი - ადიან-მეთქი.

ქალი. ჩამოდიან. ვერც კი ხედები, ხმაური საიდან ისმის. შიშისგან მოგდის.

ქატი. რა განსხვავებაა, ადიან თუ ჩაიდიან? შემდეგში ჩვენთან მოვლენ.

ქალი. ბარიკადები უნდა აღემართოთ. კარადა, კარად მიადგი კარს. თან ამბობ, რალაცა აზრები მაქვსო.

ქატი. არ ვამბობ, თორემ...

ქალი. რალას უდგებარ, კარადა გადადგი. **(მარჯვენა მხარეს მდგარ კარადას ორივე შეეჭიდება და მარცხენა კართან მიათრევენ.)** ასე გული უფრო მშვიდად გვექნება, ცოტათი მაინც.

ქატი. ესეც სიმშვიდეა რა. შენც ამბობ რალაცას.

ქალი. ჰო, შენს გვერდით, რა სიმშვიდეზეა ლაპარაკი.

ქატი. რატომ არ არის ჩემს გვერდით სიმშვიდე?

ქალი. იმიტომ, რომ, განუწყვეტილად თავს მამბეზრებ. რასაჭიროა, რომ მაცივრები და გულს მიწყალე და მიწყალე.

ქატი. არაფერს ვიტყვი და არც რამეს გაგაკეთებ. ყველაფერზე ბრახობ. ხომ ვიცი, რასაც ფიქრობ.

ქალი. რას ფიქრობ?

ქატი. რასაც ფიქრობ, იმას ფიქრობ.

ქალი. ცილისნამება ვერაფერი ქარაგმაა.

ქატი. ეს ცილისნამება არ არის.

ქალი. არა, ცილისნამებაა.

ქატი. არა.

ქალი. დიას.

ქატი. არა.

ქალი. თუ ცილისნამება არ არის, მაშ, რა არის?

ქატი. ცილისნამება რომ დაამტკიცო, უნდა იცოდე, რა არის ცილისნამება. აბა, მითხარი, ცილისნამების განსაზღვრება.

ქალი. ჩავიდნენ. ზედა სართულის მეზობლები ნაიყვანეს. უკვე აღარ ყვირიან. რა უქნეს ნეტაე?

ქატი. ალბათ, ყვლები დასჭერეს.

ქალი. საინტერესოა, თუმცა არა, სულაც არ არის საინტერესო, რატომ ვეძებ?

ქატი. საკითხავად ხომ ვერ ნავალ სხვა მდგომარეობაა.

ქალი. იქნებ, ყვლები არ დასჭერეს. იქნებ, სხვანაირად მოექცნენ.

(ქუჩიდან ყვირილი და ხმაური ისმის. კედლები შეზანზარდება)

ქატი. გესმის?

ქალი. ხედავ?

ქატი. ხედავ?

ქალი. გესმის?

ქატი. ყველაფერი დანალმეს!

ქალი. მალე სარდაფში აღმოვჩნდებით.

ქატი. ან ქუჩაში. შენ ვაკცოდები.

ქალი. არა. უკეთესია სარდაფში. იქ გათბობის გაყვანა შეიძლება.

ქატი. იქ დამალუაც შეიძლება.

ქალი. არ მოვლენ.

ქატი. რატომ?

ქალი. სარდაფი ძალიან ღრმაა. ვერ იფიქრებენ, რომ ჩვენანორი ხალხი ან არამთლად ჩვენანორი ხალხი იმ უფსკრულში ცხოველებივით იცხოვრებენ.

ქატი. ისინი ყველაფერს ჩხრეკენ.

ქალი. დაიმალე, თუ გინდა. არ გიჭერ. სუფთა პაერით ისუნთქე. შემთხვევით ისარგებლე და შენი არსებობა შეცვალე. ნახე, არსებობს თუ არა სხვა არსებობა.

ქატი. შესაფერი მომენტია არ არის, ცივა და ნვიძს.

ქალი. შენ კი ამბობდი, რომ მხოლოდ მე მციოდა.

ქატი. ახლა მეც მცივა. ცივმა ოფლმა დამასხა. ამის უფლება ხომ მაქვს.

ქალი. ცხადია, ყველაფრის უფლება გაქვს. მე არაფრის უფლება არა მაქვს. იმის თქმისაც კი, რომ მცხელა. ნახე, რა ცხოვრება მარგუნე? კარგად შეხედე. ნახე, როგორი ვარ შენს საზოგადოებაში.

(აჩვენებს დაკეტილ დარაბებს, კარადით ჩაკეტილ კარს)

ქატი. ეს რალა ბოძეაა. ახლა იმის მტკიცება არ დამინყო, რომ მთელი ეს სამინულება ჩემს გამო ხდება.

ქალი. მხოლოდ იმას ვამბობ, რომ ეს ყველაფერი უნდა გაგეთვალისწინებინა. ყოველ შემთხვევაში, ისე გაგეკეთებინა, რომ ეს ყველაფერი ჩვენი თანდასწრებით მაინც არ მომხდარიყო. უიღბლობის განსაზღვრება ხარ.

ქატი. კარგი. მივდივარ. შლაპა მომეცი.

(შლაის ალება უნდა. ამ დროს, დახურულ დარაბებს შუა ხელყუმბარა შემოვარდება და ოთახის შუაში დაეცემა. ორივე ხელყუმბარას ათვალეობებს)

ქალი. ნახე, კულოკონინას ჯავშანი.

ქატი. ლოკონინას ჯავშანი არ აქვს.

ქალი. მაშ, რა აქვს?

ქატი. მგონი, ნივარა.

ქალი. ეს ერთი და იგივეა.

ქატი. ოჰ! ეს ხომ ხელყუმბარაა!

ქალი. ხელყუმბარაა! ახლავე აფეთქდება. პატრუქს ფეხი დაადგი!

ქატი. ამას პატრუქი არ აქვს. ერთი ნახე, არ ფეთქდება.

ქალი. დაიძალე, ჩქარა! (კუთხეში იმალება. კაცი ხელყუმბარას ათვალეობებს.) მოგკლავს. ფრთხილად, შეშლილი!

ქატი. ოთახის შუაში ხომ არ ეგდება. (იღებს ხელყუმბარას და ფანჯრიდან აგდებს).

(ფანჯრის იქით აფეთქების ხმა ისმის)

ქალი. ხომ ხედავ, აფეთქდა, ალბათ, სახლში არ აფეთქებოდა. აქ ხომ ჟანგბადი ცოტაა. სუფთა ჰაერზე ფეთქდება. ვინმე ხომ არ მოკალი? მკვლელი!

ქატი. იქ ისეთი ამბები ხდება, თუ მართლა ვინმე მოკალი, ვერაუთნ შეამჩნევდა. ყოველ შემთხვევაში, ჩვენ ამჯერად გადავირჩით.

(ქუჩაში ძლიერი ხმაურია)

ქალი. ახლა, ალბათ, ორპირი ქარი დაინწყება.

ქატი. დარაბების დაკეტვა არ კმარა. ფანჯარაში ლეიბის შეტენვაა საჭირო. ლეიბი მომეცი.

ქალი. ცოტა ადრე ვერ მოიფიქრე? მხოლოდ მაშინ პოულობ გამოხსავალს, როცა უკვე გვიანია.

ქატი. სჯობს გვიან, ვიდრე არასდროს.

ქალი. ფილოსოფოსო, შეშლილი, მაცდურო, მობრუნდი, ლეიბი მომიტანე. მიშკელე.

(საწოლიდან ლეიბს იღებენ და ფანჯარას აფარებენ)

ქატი. რალაზე დავიძინოთ?

ქალი. შენა ხარ დამნაშავე, რომ მეორე ლეიბი არა გვაქვს სახლში. ჩემს ყოფილ ქმარს უამრავი პქონდა. ეს მაინც გვქონდა თავზე საყრელად.

ქატი. თვითონ აკეთებდა გასაყიდად და იმიტომ. ბუნებრივია, თავზე საყრელად რომ გქონდათ.

ქალი. როგორც ხედავ, მსგავს ვითარებაში ბუნებრივია.

ქატი. სხვა შემთხვევაში საყრელი ბუნებრივი კარგი სანახაური იქნებოდათქვენი სახლი — ყველგან ლეიბები.

ქალი. უბრალო ხელოსანი კი არ იყო, მეღებე — ასი იყო. ხელოვნების სიყვარულით აკეთებდა. შენ რალას აკეთებ ჩემი სიყვარულით?

ქატი. შენი სიყვარულით მოწყენილობისგან ვიხრჩობი.

ქალი. დიდი თავგანწირვა არ არის.

ქატი. იმაზეა დამოკიდებული, როგორ შეხედავს კაცი.

ქალი. ყოველ შემთხვევაში, დამღლე არ არის. ზარმაცე ხარ.

(იხვე ხმაური, მარჯვენა კარი ჩამოვარდება და ოთახში ბოლი შემოვა.)

ქატი. ეს უკვე მეტისმეტია. ერთის დაკეტვას ვერ ასწრებს, კაცი, მეორე იხსნება.

ქალი. შენი მიზეზით ავად გავხდები, უკვე ავად ავარ. გული მაქვს ცუდად.

ქატი. ... ან ვარდება.

ქალი. აბა, სცაფე და თქვი, რომ დამნაშავე არა ხარ.

ქატი. ამაზე პასუხს არ ვაგებ.

ქალი. შენ არასოდეს არაფერზე აგებ პასუხს.

ქატი. მოელენების ლოგიკის მიხედვით, ასეც უნდა მომხდარიყო.

ქალი. რომელი ლოგიკის?

ქატი. საგნების ლოგიკის, ასეთია ობიექტური ნესრივი მოელენებისა.

ქალი. რა უწყობთ კარს? შეაკეთე.

ქატი. (ჩამოვარდნილ კარს იქით გაიხედავს.) მეზობლები მინ არ არიან. ალბათ, დასასვენებლად ნაიფინენ. სახლში კი ასაფეთქებელი მასალა დააგინყდათ.

ქალი. ქამა მინდა და მწყურია. ნახე ერთი, რამე ხომ არ დარჩათ?

ქატი. შეიძლება, შესელა ვცადო? ამით ბინაში ერთი კარია, რომელიც შესახვევში გადის. იქ სინყნარეა.

ქალი. შენ ოღონდ ნახვიდე, მოიცა. შლაის დავიხურავ. (კაცი მარჯვნივ გადის.) სადა ხარ?

ქატი. (კულისებიდან.) აქ კაცი ვერ გავა, კედელი ჩამოხრეულა, ასეც ვიკოდი, ნანგრევებით არის ჩახურგილი. ქვის გორებია. (შემოდის.) გასაველელი არ არის, ცოტა მოვიკვადოთ, ვიდრე ჩენი ქუჩა ჩანყნარდება. მერე კარადას გავნეთ და გავალთ.

ქალი. ნავალ, ვნახავ. (გადის.)

ქატი. ადრე უნდა ნასულიყავი. სამი წლის წინ ან ერთი წლის წინ ან გასულ კვირას მაინც. ახლა ცოლთან ერთად შორს ვიქნებოდი.



შევრიგდებოდით მაინც. მართალია ქმარი ჰყავს, ე.ი. სხვასთან არის, მთებში, მაგრამ მე ხომ უბედური სიყვარულის ტყვე ვარ და აკრძალული სიყვარულისაც. ჩათვალთ, რომ ყველაფერი დამსახურებულად მივიღე.

ქალი (ბრუნდება.) რას ბურტყუნებ? ისევ საყვედურები?

ქალი. ხმამალა ვფიქრობ.

ქალი. იმათ ბუფეტში ძეხვი ვიპოვე და

ლუდი. ბოთლი გაბზარულია, სად ვჭამოთ?

ქალი. სადაც ვინდა. იატაკზე დაეჯდეთ.

მაგიდის მაგიერობას სკამი გაგვიწევს.

ქალი. ღმერთო ჩემო, სამყარო უკულ-
მაა მონყობილი. (იატაკზე სხდებიან, შუ-
აში სკამს ჩაიდგამენ. ქუჩიდან ხმა-
ური, ყვირილი და სროლა ისმის.) მალ-
ლა არიან, ამჯერად უკვე წამდვილად.

ქალი. შენ რომ ამბობდი, ჩამოდიანო.

ქალი. ის ხომ არ მითქვამს, აღარ ავლენ-
მეთქი.

ქალი. შეიძლებოდა მიმხედარიყავი.

ქალი. შენი აზრით, რა უნდა გამეკეთე-
ბინა?

ქალი. ხომ არ მითქვამს, რამე უნდა გაგ-
ეკეთებინა-მეთქი.

ქალი. რა ბედნიერებაა, რალაც მაინც
რომ გადაწყვიტე. (ჭერზე ნახვრეტი გაი-
ნდება, იქიდან ქანდაკება ჩამოვარდება,
ლუდის ბოთლს გატეხს და თვითონაც
იშხვრევს.) ჩემი კაბა! ყველაზე საუკე-
თესო და ერთადერთი კაბა. ჩემი ცოლად
შერთვა სახელგანთქმულ მოდელიორს
უნდოდა.

ქალი. (ქანდაკების ნამსხვრევებს
აგროვებს.) ვენერა მილოსელის ასლია.

ქალი. დასაგველია. კაბაც გასაწმენდია.
ვინლა შემიღებავს ახლა? ირგვლივ ყველა
ომობს. მათთვის ეს დასვენებაა? (ქანდა-
კების ნამსხვრევებს დაჰყურებს.) ვენე-
რა მილოსელი არ არის, თავისუფლების ქან-
დაკებაა.

ქალი. ხომ ხედავ, ხელები არ აქვს.

ქალი. ხელები ჩამოვარდნისას მოემ-
ტერა.

ქალი. არც ადრე ჰქონდა.

ქალი. ეს რას ამტკიცებს? არაფერს.

ქალი. გუზნები, ვენერა მილოსელია.

ქალი. არა.

ქალი. კარგად დააკვირდი.

ქალი. სულ ვენერა მილოსელი გელან-
დება. თავისუფლების ქანდაკებაა.

ქალი. სილაშაზის ქანდაკებაა. სილაშა-
ზე კი — ჩემი სიყვარულია. შეიძლებოდა, მო-
ქანდაკეც გამოვსულიყავი.

ქალი. მშვენიერია, ეგ შენი სილაშაზე.

ქალი. სილაშაზე მუდამ მშვენიერია,
იშვიათი გამონაკლისის გარდა.

ქალი. გამონაკლისი — მე ვარ, ხომ? ეს
ვინდოდა გეთქვა?

ქალი. არ ვიცი, რა მიწოდდა მეთქვა.

ქალი. ხომ ხედავ, ისევ შეურაცხყოფ-

ქალი. შენთვის მიწოდდა დამემტკიცე-
ბინა, რომ...

ქალი. (ანყვეტინებს.) გეყოფა ჩემთვის
მტკიცება. თავი დამანებე.

ქალი. შენ დამანებე თავი. სიმშვიდე
მწყურია.

ქალი. მეც სიმშვიდე მწყურია, მაგრამ
სიმშვიდეს შენთან ვერ მივალწევ! (კედლი-
დან ოთახში ყუმბარის ნამსხვრევი შე-
მოფრინდება და იატაკზე ვარდება.)
თვითონაც ხედავ, რომ შენს გვერდით სიმ-
შვიდე შეუძლებელია.

ქალი. დიას, აქ სიმშვიდეს ვერ დაელო-
დები. მაგრამ ეს ჩვენზე არ არის დამოკი-
ებული. ეს ობიექტურად შეუძლებელია.

ქალი. ყელში ამომივიდა ობიექტურო-
ბისადმი შენი სწრაფვა. უმჯობესია ხელ-
ყუმბარას მიხედო, ფეთქდება...

ქალი. ეს ხელყუმბარა არ არის. (ნამ-
სხვრევის ფეხს ნაჰკრავს.)

ქალი. ჩუმად, შენს გამო დავილუპებით
და მთელ ოთახს მიანგრ-შოანგრევს.

ქალი. ყუმბარის ნამსხვრევია.

ქალი. ყუმბარა ფეთქდება.

ქალი. ნამსხვრევი აფეთქების შედეგია
და ასაფეთქებელიც არაფერია.

ქალი. აბრადაგდებას თავი დაანებე. (კი-
დეც ერთი ნამსხვრევი შემოვარდება და
ტუალეტის მაგიდის სარკეს ამსხვრევს.)
სარკე გამოიტეხეს, სარკე გამოიტეხეს.

ქალი. მით უარესი.

ქალი. როგორღა დაივიარცხნო? ცხა-
დია, შენ ისევ იტყვი, რომ კეკლუცი ვარ და
პრანჭია.

ქალი. უმჯობესია, ძეხვი ქაშო.

(წვეთი ისევ ხმაური იწყება. ჭერი-
დან რალაც იყრება. ორივე სანოლ
ქვეშ იმალება. ქუჩაში ხმაური უფრო
ძლიერდება. ისმის ტყვიამფრქვევის კა-
კანი, ყვირილი „ვაშა!“ სანოლქვეში-
დან ორივე მაყურებლისკენ იყურება.)

ქალი. როცა პატარა ვიყავი, ბავშვი ვი-
ყავი, ჩემი ასაკის სხვა ბავშვებიც, პატარე-
ბი იყვნენ: პატარა ბიჭები, პატარა გოგო-
ნები. სხვადასხვა სიმაღლისა ვიყავით. ვი-
ყავით ყველაზე პატარები, ყველაზე დი-
დები, ქერები, შავგვრემანები და არც ქე-

რები, არც შეგვერემანები. ვსწავლობდით კითხვას, წერას, თელას, გამოკლებას, მიმატებას, გაყოფას, გამრავლებას იმიტომ, რომ სკოლაში დაგვიოდით. ზოგიერთი სახელში სწავლობდა. ტბა ახლოს იყო. მასში თევზები დაკურავდნენ. თევზები წყალში ცხოვრობენ. ჩვენსათვის კი არა. ჩვენ წყალში სიცოცხლე არ შეგვიძლია, მაშინაც კი, როცა ბავშვები ვართ. თუმცა უნდა გვეცოცხლა კი, რატომაც არა?

ქატი. ტექნიკა შემუსნავლა. ტექნიკოსი გახდებოდი. რაღაცეებს გაეკეთებდი. რთულ რაღაცეებს. ძალზე რთულ რაღაცეებს, რთულზე რთულს, ეს ცხოვრებას შემისუსტებდა.

ქალი. ღამე გვეძინა.
(ამ ნამიდან ჭერი ჩამონგრევის ინწყებს. პიესის პოლოს აღარც ჭერი დარჩება და აღარც კედლები. ამის მაგივრად გამოჩნდება კიბეები, სილუეტები, დასაშვებია დროშებიც)

ქატი. ცისარტყელა, ორი ცისარტყელა, სამი ცისარტყელა. ხანდახან მეტიც იყო. საკუთარ თავს ვეკითხებოდი. კითხვებზე პასუხის გაცემა კი საჭირო იყო. რას ვეკითხებოდი საკუთარ თავს? არ მახსოვს. მაგრამ პასუხი რომ გამეცა, ხომ უნდა შეკითხა საკუთარი თავისთვის რაღაცა... როგორ მივიღებდი პასუხს თუ არ შევეკითხებოდი? მაშასადამე, ვეკითხებოდი, მიუხედავად იმისა, არ ვიცოდი ეს რა კითხვა იყო. ეს იყო უწყინარზე უწყინარი საქმე. ის, ვინც კითხვა იცის, ეშმაკია. პკითხეთ საკუთარ თავს, პასუხი დამოკიდებულია კითხვაზე ან კითხვაა დამოკიდებული პასუხზე. ეს სხვა საკითხია. ცისარტყელა, ორი ცისარტყელა, სამი ცისარტყელა, ოთხი...

ქალი. ეს ყველაფერი თაღლითობაა.
(კაცი ხმაურს უსმენს, უყურებს ზევიდან ჩამოცვენილ ბათქაშს, სრულიად უაზრო ნივთებს: ფინჯნის ნამსხვრევებს, ჩიბუხებს, თოჯინების თავებს და სხვა.)

ქატი. ზოგიერთებს არ სურთ თვითონ მოკედნენ; ამჟობინებენ სხვამ მოკლან. ვეღარ ითმენენ. იქნებ, მოსწონთ კედეც.

ქალი. ალბათ, პგონიათ, რომ ეს ნამდვილი სიკვდილი არ არის.

ქატი. იქნებ, ასე უფრო ადვილია. უფრო გასართობია.

ქალი. ამას საზოგადოება პქვია.

ქატი. ერთმანეთს პკლავენ.

ქალი. ჯერ ერთნი იხოცებიან, მერე სხვები: ერთდროულად არაფერი გამოდის.

ქატი. (ისევ მოგონებებში იძირება.) ზღურბლზე კიდეც და ვაყურდნენ...
ქალი. იქ ტყე გაქმნენ... ტყეში ტყეები იყო.

ქატი. რა ხეები?

ქალი. რომლებიც იზრდებოდნენ. იზრდებოდნენ ჩვენზე სწრაფად. ფოთლიანი. შემდგომში ფოთლები ცვიცა.

(უხილავი ყუმბარა კედელს არღვევს და დიდი ნახერტი ჩნდება. ჭერიდან სანოლზე რაღაცეები იყრება.)

ქატი. ვაი!

ქალი. რა იყო? ხომ არ დაიჭერი!

ქატი. შენ ხომ არ დაიჭერი?

ქალი. მაშ, რა მოგივიდა?

ქატი. შეიძლება დაჭრილიყავი.

ქალი. განუწყვეტლივ ბუზღუნებ.

ქატი. შენ ბუზღუნებ განუწყვეტლივ.

ქალი. სხვას ნუ აბრალებ, მუდამ შენს ტყავს უფრთხილდები. სულ მემონია არ ნამომცდეს — ლაჩრობ-მეთქი. უკეთესი იქნებოდა ხელობა გესწავლა, საცხოვრებელი სახსარი მაინც გექნებოდა. პროფესიონალები ყველას სჭირდება. ომის დროს კი ჯარიში არ ინვევენ.

(კიბეზე ძლიერი ხმაური ისმის)

ქალი. ბრუნდებიან. ახლა უკვე ჩვენთან მოვლენ.

ქატი. ხედავ? უაზროდ არ ვნუხდებოდი.

ქალი. როგორც ყოველთვის, უაზროდ.

ქატი. მაგრამ, ამჯერად, არა.

ქალი. ახლაც ვინც დაამიტკიცო, მართალი ვარო.

(ყუმბარები აღარ ფეოქდება)

ქატი. დამთავრდა.

ქალი. ალბათ, შესვენებაა. (სანოლის ქვეშედან გამოძვრებიან. ათეაღიერებენ სხვადასხვა საგნებით მოფენილ იატაკს, კედლების ზერელებს, რომლებიც განუწყვეტლივ იზრდებიან.) იქნებ, აქ გასვლა შეიძლება? (უჩვენებს კედლის ზერელს.) სად გადის?

ქატი. კიბეზე.

ქალი. რომელ კიბეზე?

ქატი. კიბეზე, რომელიც ეზოში ჩადის.

ქალი. კიბეზე, რომელიც რომელ ეზოში ჩადის?

ქატი. კიბეზე, რომელიც ეზოში ჩადის და რომელიც ქუჩაში გადის.

ქალი. რომელიც გადის რომელ ქუჩაში?

ქატი. რომელიც გადის იმ ქუჩაში, სადაც ბრძოლაა.

ქალი. მაშ, ჩვენ ჩიხში ვყოფილვართ.

ქატი. ეი. უკეთესია, არსად წავიდეთ.

ქალი. მლაპა არ დაიხურო, არ ღირს.



ქალი. მუდამ უხეირო გამოსავალს პოულობ. რად გინდა გახვიდე იქ, სადაც გასასვლელი არ არის?

ქატი. გასვლას ვაპირებ, თუ გასვლა შეიძლება.

ქალი. მაშინ გასვლის შესაძლებლობის განხილვა საჭირო არ არის.

ქატი. არ მიმტკიცებია, გასვლის შესაძლებლობას განვიხილავ-მეთქი. ვამტკიცებ, განვიხილავდი იმ შემთხვევაში, თუ შესაძლებლობა შესაძლებელი იქნებოდა.

ქალი. ლოგიკის გაკვეთილები არ მჭირდება. ლოგიკაში შენზე ძლიერი ვარ. მთელი ცხოვრება ამას ვიმტკიცებ.

ქატი. სუსტი ხარ.

ქალი. ძლიერი ვარ.

ქატი. სუსტი ხარ.

ქალი. ძლიერი ვარ, ვაცხილებით ძლიერი.

ქატი. ვაჩუმდი.

ქალი. პირს ვერ მომაკეტინებ.

ქატი. უმჯობესია ვაჩუმდე და მომისმინო.

(კიბზე და ქუჩაში ყვირილია)

ქალი. რას აკეთებენ?

ქატი. ამოდიან... ამოდიან; ბევრნი არიან.

ქალი. ციხეში ჩავსვამენ. მოგვკლავენ.

ქატი. ჩვენ არაფერი დაგვიშავებია.

ქალი. ჩვენ არაფერი დაგვიშავებია.

ქატი. ამიტომაც ჩავსვამენ.

ქალი. მათ საქმეში არ ჩაერეულვართ.

ქატი. ამიტომაც ჩავსვამენ, ხომ ვამბობ.

ქალი. რომ ჩაერეულიყავით, მოგვკლავდნენ.

ქატი. მაშინ უკვე მკვდრები ვიქნებოდით.

ქალი. კაი ნუგეშია.

ქატი. დაბომბვა ხომ გადაეიტანეთ. დაბომბვა მორჩა.

ქალი. ამოდიან.

ქატი. ამოდიან.

ქალი. მღერიან.

(ქედლის შენაგვრევიდან კიბზე ამომავალი ხალხის სილუეტები ჩანს. ისმის სიმღერა)

ქატი. ბრძოლა დამთავრდა.

ქალი. გამარჯვებულია სიმღერაა.

ქატი. მათ გაიმარჯვეს.

ქალი. ვისზე გაიმარჯვეს?

ქატი. არ ვიცი, მაგრამ მათ ბრძოლა მოიგეს.

ქალი. ვინ მოიგო?

ქატი. იმან, ვინც არ წაავო.

ქალი. იმან, ვინც წაავო?

ქატი. იმან ვერ მოიგო! რაქნენაქ!

ქალი. გონება მახვილდენდა. მტკიცე მტკიცედ ბოდი.

ქატი. ლოგიკაში რაღაც გამეგება. ბევრი არა, რაღაც კი...

ქალი. რას აკეთებენ ისინი, ვინც ვერ მოიგო?

ქატი. ან დაიხოცნენ, ან ტირიან.

ქალი. რატომ ტირიან?

ქატი. სინდისი პქენჯნით. მართლები არ იყვნენ და აღიარებენ.

ქალი. რატომ არ იყვნენ მართლები?

ქატი. იმიტომ რომ წააგეს.

ქალი. ისინი, ვინც მოიგო?

ქატი. ისინი მართლები არიან.

ქალი. თუ არავინ მოიგო და არავინ წაავო?

ქატი. არამტკიცე მშვიდობა დამყარდება.

ქალი. მერე რა მოხდება?

ქატი. ნაცრისფერი დღეები დადგება და ყველა მრისხანებისგან განათლებული ივლის.

ქალი. ყოველ შემთხვევაში, საშობროება შემცირდა. უკიდურეს შემთხვევაში, ჯერჯერობით, მიიწვ.

ქატი. აღარაფრის უნდა გვეშინოდეს.

ქალი. შენ აღარ უნდა გეშინოდეს. გაკანკალებდა.

ქატი. ისე არა, როგორც შენ.

ქალი. ისე არ შემშინებია, როგორც შენ.

(ღლები ჩამოვარდება. ფანჯარაში ჩანს დროშები, განათებები, ისერიან მამხალღებს.) ეშმაკმა დაღახვროს! ყველაფერი თავიდან იწყება. თანაც ზუსტად მაშინ, როცა ლეიბი ჩამოვარდა. სანოლქქემ დაიშალე.

ქატი. არა, ეს ზეიშია, გამარჯვებას ზეიმობენ. ქუჩებში დადიან და, ალბათ, ამით სიამოვნებას ლებულობენ. იქნებ...

ქალი. თავიანთთან მისვლას და შეერთებას არ გვაიძულებენ? თავს დაგვესხმიან? მშვიდობის დროსაც თავს არავის ანებებენ.

ქატი. მაინც, ასე უფრო სიმშვიდეა და უკეთესია.

ქალი. არა, კარგი არ არის, ცუდია.

ქატი. ცუდი - ჯერ კიდევ ყველაზე კარგი არ არის.

ქალი. (ზიზლით.) ისევ შენი ფილოსოფია. გამოუსწორებელი ხარ. ცხოვრებამ ბრძენად ვერ გაქცია. უფრო მეტად დაინყე ფილოსოფოსობა. მგონი, ქუჩაში გასვლას აპირებდი. მიბრძანდი, გთხოვ.

ქაჩი. მოვლენების ყოველგვარი განვითარების დროს როდი გავდივარ. თუ ახლა გავალ, თავს მომაბეზრებენ. ჯერ სახლებში წავიდნენ, მანამდე კი აქ მოვიწყენ. შენ თუ გინდა, წადი, არ გიშლი.

ქალი. გასაგებია, რაც გინდა.

ქაჩი. რა მინდა?

ქალი. ქუჩაში გამავდო.

ქაჩი. შენ გინდა ჩემი ქუჩაში გავდებო.

ქალი. (დამახინჯებულ კედლებს უყურებს.) შენ უკვე გამავდე. ჩვენ ქუჩაში ვართ.

ქაჩი. მთლად არა.

ქალი. ისინი მზიარულებენ, ქაშენ, სვაშენ, ქუჩებში დაბარბაცებენ, საშინლად იქცევიან, ყველაფერს კადრულობენ; საცოდავ ქალს შეიძლება თავზეც დამესხნენ. არა, ბატონო, ვისთანაც მომიხდება, იმასთან არა. უმჯობესი იქნებოდა, საქმე წამდეილ იდიოტთან დამეჭირა. ის გეგმებს მაინც არ დაანებოდა.

ქაჩი. ზუსტად ამიტომ მსაყვედურობდი.

ქალი. ახლაც გასაყვედურობ.

ქაჩი. კიდევ რა მოიგონებს? ჩუმად არიან. ასე დიდხანს არ გაგრძელდება. კარგად ვიცნობ მაგათ, ძალიან კარგად. როცა რამეს ჩაიფიქრებენ – საშინელებაა, როცა იდეა არ აქვთ, გამოგონებას იწყებენ, რა ჩაიდიონონ. ლმერთმა იცის, ახლა რას გამოიგონებენ. მაგათგან ყველაფერი მოსალაღნელია. ისიც ხდება, ომში ჩაებმებიან და არც კი იციან რაზე იბრძვიან. საბუთები მერე ჩნდება. მოარული ქუმზარიტების მარადიული ტყვენი არიან. თუმცა, ყოველთვის არა. ასეა თუ ისე, მოვლენები განსაზღვრული მიმართულებით ვითარდება. ერთი-ორ-ზაღური დამთავრებას ვერ ასწრებს, მეორე იწყება. კიდევ რას ჩაიდიენენ? რას მოიგონებენ?

ქალი. შენ მოიგონე მაგათ მაგივრად არ შეგიძლია. ტვინის განმრევა არ გინდა. ინტერესი არა გაქვს. რატომ არ გაინტერესებს? მოიგონე და დაასაბუთე, რადგან გგონია, რომ დასაბუთება არა მყოფნით.

ქაჩი. დასაბუთება არ არსებობს.

ქალი. ადამიანებს ეს ხელს არ უშლით შფოთში, სხვა არაფერში გამოდგებიან მაინც.

ქაჩი. გესმის, რა სიჩუმეა? აღარ მღერია; რა ჩაიფიქრეს?

ქალი. მერე ჩვენ რა? საფრთხე, ცხადია, რჩება. რადგან ამბობ, შენი საქმე არ არისო, მაშინ ამ ოთხ კედელ შუა იცხოვრე, შენი ადგილი აქ არის. **ითახს ხელს მოატარებს.**

რებს. რომ მოგენდომებიან... მაგრამ შენგან ვერაფერი ხეირი იქნება. ჩემთვის არა გაქვს. ჩემი ქმარი გინდას. ვეღარ დი უქარი, რომ საყვარელთან გამოვიქცევი, მით უარესი ჩემთვის.

ქაჩი. ყოველ შემთხვევაში, მშვიდობიანად წავიდნენ.

ქალი. მართალია. მშვიდობამ დაისადგურა. მათ მშვიდობა გამოაცხადეს. ჩვენ რა ვქნათ? რა ვქნათ?

(ქუჩაში მცირე ხმაურია)

ქაჩი. უნინ, მაინც უკეთესი იყო. დრო კიდევ რჩებოდა.

ქალი. უნინ რა?

ქაჩი. უნინ ეს რითი დაიწყო... უნინ რითი არ დაიწყო ეს.

ქალი. უნინ, ვინ რითი არ დაიწყო – რა?

ქაჩი. უნინ, რითი არაფერი არ დაიწყო, უნინ, რითი რა დაიწყო.

ქალი. როგორ შევაკეთოთ სახლი?

ქაჩი. საკუთარ თავსაც ამას ვეკითხები.

ქალი. როგორც გინდა, ისე მოავარე – შენი საზრუნავია.

ქაჩი. ხელოსნებს ახლა ვერ იპოვი. ზემოზე არიან, ერთობიან. ჩვენ კი სახურავი არა გვაქვს. ხან ომის გამო ვერ შეძლეს თავიანთი მოვალეობის შესრულება, ხანაც მშვიდობისა. შედეგი ერთია. ორივე შემთხვევაში, იქ არასოდეს არიან, სადაც საჭიროა.

ქალი. იმიტომ რომ, ერთდროულად ყველგან არიან.

(ხმაური ნელდება)

ქაჩი. უბრალო რამ არ არის, არსად არ იყო.

ქალი. სიჩუმე ჩამოვარდა. გესმის, სიჩუმე ჩამოვარდა.

ქაჩი. როცა არაფერი ხდება, ყველაფერი სწრაფად ხდება.

(ხმაური ნელდება)

ქალი. სრული სიჩუმეა.

ქაჩი. მართალია. ეჭვი არ არის, ახლა ხმაურს ატეხენ.

ქალი. ნესიერად მოქცევა არ შეუძლიათ. ასე რატომ ხდება?

ქაჩი. რომ იცოცხლონ.

ქალი. ჩვენც ვცოცხლობთ.

ქაჩი. მათი სიცოცხლე არც ისე უაზროა. მგონი, სხვანაირად არიან მონყენილი. მონყენილობის მრავალი საშუალება არსებობს.

ქალი. საკუთარი თავით არასოდეს ხარ კმაყოფილი. ყველასი გშურს. სახლის შექმნებაა საჭირო. ასე ცხოვრება არ შეიძლება.



რა სულზე მისწრება იქნებოდა ახლა ჩემი მელღობე ქმარი!

სედლის გამონახეთქიდან ჯარისკაცის თავი გამოწნდება)

ჯარისკაცი. ჟანეტა აქ არის?

კაცი. რომელი ჟანეტა.

ქალი. ჟანეტა არ არის. არავითარი ჟანეტა არ არის.

(მარჯვენა კარის ადგილას მეზობლები გამოწნდებიან)

მეზობელი კაცი. აი, ჩვენც დავბრუნდით. თქვენ სულ აქ იყავით?

მეზობელი ქალი. ალბათ, აქ საინტერესო ამბები ხდებოდა, არა?

მეზობელი კაცი. ვისევენდით და ვერაფერი გაუიგეთ. იქაც კარგად გავერთეთ.

მეზობელი ქალი. გამოცნობა ძნელი არ არის. გართობა ყველგან შეიძლება. მთავარია კონფლიქტი არ იყოს.

ქალი. კარის შეკეთება მოგინევთ.

კაცი. (ჯარისკაცს). ჟანეტა აქ არ არის. არავითარი ჟანეტა.

ჯარისკაცი. რა მოუვიდა? მითხრა, აქ ვიქნებო.

კაცი. (ჯარისკაცს). ჩემი საქმე არ არის. თქვენი საქმე აკეთეთ.

ჯარისკაცი. ვაკეთებ კიდეც.

ქალი (კაცს). უნდა მივალავოთ. მომეზმარე, მერე ვაისეირნე.

კაცი. მერე ვაისეირნო.

ქალი და კაცი (ერთად). მერე ვაისეირნოთ.

ქალი (კაცს). ჟანჯარას ლეიბი ააფარე. რიგაინად გააკეთე, გთხოვ.

კაცი. რა საჭიროა? საფრთხემ გაიარა.

ქალი. დიახ, მაგრამ ორპირ ქარს არ გაუვლია. არის კიდეც გრიპი, მიკრობები, ყოველ შემთხვევისთვის მაინც გააკეთე.

ჯარისკაცი. ვერ მეტყვი, ვინ შეიძლება იცოდეს სად არის?

(საიდანაც ჯარისკაცი იყურება, იმ ადგილს ქალი სანოლს ააფარებს. მერე მეზობლებს მიუკუტავს კარს. შემოდან ხერხის ხმა ისმის).

ქალი. გესმის, ისე იწყებენ ხომ ყველა დაიწყება-მეთქი. შენ კი არ ვეფერებოდა რთულ გორც ხედავ, მართალი ისევე მე ვარ.

კაცი. არა ხარ მართალი.

ქალი. კიდე დაიწყებ მტკიცებას, რომ არ მენიხაღმდეგები? ამ წუთას არ დაამტკიცე სანინაღმდეგო?

კაცი. იქ სიწმეა.

(შემოდან თოკზე დაკიდებული უთავო სხეულები, თოჯინების უსხეულო თავები ნელა ეშვება.)

ქალი. ეს რაღაა? (ჯარბის, რადგან თავზე ერთი სხეულის ფეხი შეეხება.) ვაი!(ერთ თავს ხელს ჰკიდებს, მეორეს ათვალთვრებს.) ლამაზები არიან! მითხარი, ეს რას ნიშნავს? მიპასუბე! შენ ხომ ყბედი ხარ. უცებ რატომ გაჩუმდი, რა არის?

კაცი. ბრმა ხომ არა ხარ. უთავო სხეულებია და უსხეულო თავები.

ქალი. ბრმა ვიყავი, როცა შენ შეგხვდი. კარგად ვერ დაგინახე. შენ რომ გხედავ, დაბრმავება მინდა.

კაცი. მეც. შენ რომ გხედავ, დაბრმავება მინდა.

ქალი. რადგან ბრმა არა ხარ, არც სრული იდიოტი, მაშინ ამიხსენი... ვაი! სტალაქტიდებივით არიან. რატომ? ხედავ? კონფლიქტი ვერ არ დამთავრებულა.

კაცი. დამთავრდა. ისინი უმყოველი სინდისით სამართალს აღასრულებენ. იქ, ზევით, გილიოტინაა. უცებ მიხედები, რომ მშვიდობა დამყარდა.

ქალი. რა ვქნათ? აი გავებით კიდეც!

კაცი. მიმიფურთხებია... უმჯობესია, დავიშალოთ!

ქალი. მომეზმარე, ზარმაცო, მაცდურო! (ფანჯარას ლეიბს აფარებენ, კართან ბარიკადას აგებენ, დანგრეულ კედლებს შუა განუწყვეტლივ ჩანან სილუეტები, ისმის დაფდაფების ხმა.)

კაცი. კუ!

ქალი. ლოკოკინა!

(ერთმანეთს სილას გაანწავენ და ისე შეუდგებიან მუშაობას).

ფარდა

ფრანგულიდან თარგმნა
დავით ქახაბერიძე

